

Arrest

nr. 296 707 van 8 november 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 23 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 februari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende een verzoek om internationale bescherming in op 30 oktober 2018.

1.2. Op 24 april 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een beslissing tot weigering van verblijf de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd echter weer ingetrokken op 23 juli 2019.

In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met haar minderjarig kind. Zij maken beiden het voorwerp uit van het bevel om het grondgebied te verlaten. Een persoon met verblijfsrecht in België diende een aanvraag in tot postnatale erkenning van het minderjarig kind. Er werd geen beslissing genomen in deze aanvraag, noch brengt betrokkene een bewijs van ouderschap aan bij DVZ. We wijzen erop dat betrokkene en haar minderjarig kind niet samenwonend zijn met de erkenner en het niet aannemelijk is dat er een financiële en/of affectieve band bestaat tussen hem en het minderjarig kind. Bij de inachtneming van het hoger belang van de minderjarige kinderen kan er bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat ten gevolge van deze beslissing het gezinsleven dermate verbroken zou worden, gelet er geen sprake is van een gezinskern. Indien er daadwerkelijk sprake is van zekere financiële en/of affectieve banden tussen het minderjarig kind en de erkenner, wijzen we erop dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af. Het staat betrokkene vrij om allé voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. We wijzen er echter op dat deze aanvraag op 10/01/2023 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 § 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 30/10/2018; 17/11/2021 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“Eerste middel:

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel evenals een schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 volgens welk algemeen beginsel de overheid gehouden is om uitspraak te doen rekening houdend met allé elementen van de zaak evenals artikel 7, alinea 1, 3 VW, artikel 8 EVRM en artikel 3 EVRM

Dit houdt onder meer in dat de administratieve overheid de elementen en de bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken.

Tevens dient de overheid haar beslissingen op voldoende wijze te motiveren.

Dit betekent dat de opgegeven reden de beslissing moet kunnen dragen.

Men moet maw nagaan of de overheid is uitgegaan van de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die correct heeft beoordeeld én of zij op grond daarvan in redelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.

Dit is niet het geval.

Verwerende partij kent een onderzoekverplichting als administratieve overheid.

Zij dient - om te kunnen stellen dat er geen aanwijzingen zijn dat mevrouw het land kan verlaten , inzonderheid dat de gezondheidstoestand van mevrouw geen belemmering vormt voor dit bevel- een afdoende onderzoek te verrichten en zich afdoende te informeren.

De motiveringsverplichting in hoofde van verwerende partij is strekt ertoe de verzoeker toe te laten te achterhalen om welke concrete redenen hij/ zij door verwerende partij geacht wordt te kunnen terugkeren naar zijn/ haar land van herkomst.

Dit vergt een grondige en volledige beoordeling van de specifieke elementen van het dossier.

De motivering in onderhavige zaak voldoet niet aan deze vereisten.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de affectieve banden tussen het kind van verzoeker en haar biologische vader

Het meisje verblijft om de veertien dagen tijdens het weekend bij haar vader met wie zij een goede band heeft (stuk 4)

Verwerende partij motiveert dat het niet aannemelijk is dat er een financiële en/ of affectieve band bestaat tussen de erkenner en het minderjarig kind (eigen onderlijning)

Deze visie berust op louter subjectieve niet nader onderzochte veronderstellingen , elk feitelijk onderzoek ontbreekt.

Dergelijke motivering is niet afdoende om een negatieve beslissing te gronden nu de kerntaak van DVZ erin bestaat om alvorens een negatieve beslissing te kunnen nemen, verplicht onderzoek naar integratie, familie- en gezinsleven en de medische conditie te voeren, en dus bijgevolg te onderzoeken of er sprake is van een schending van artikel 8 EVRM en artikel 3 EVRM in geval van afgifte van een BGV.

Dit is niet gebeurd, hetgeen niet toelaatbaar is en een schending van het motiveringsbeginsel uitmaakt.

Te meer nu verwerende partij vervolgt dat "indien er daadwerkelijk sprake is van zekere financiële en /of affectieve banden tussen het minderjarig kind en de erkenner " wijzen we erop dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief afgesloten werd ...

Deze overweging ontbeert elke logica.

Het is niet omdat een asiëldossier afgesloten werd met een negatieve beslissing, die niet meer vatbaar is voor beroep, dat er ook per se een BGV moet worden afgeleverd.

Integendeel, om dit te kunnen afleveren, dient juist een onderzoek te worden verricht naar eventuele schendingen van hogere rechtsnormen met rechtstreekse werking in de interne rechtsorde.

Verwerende partij draait de redenering om, en holt de bescherming van de verzoeker conform het EVRM hiermee op ontoelaatbare wijze uit.

Verwerende partij voert geen gegrond onderzoek, dan wel plaatst zij hypothese na hypothese, om deze vervolgens zonder inachtnaam van de nodige geïndividualiseerde elementen te verwerpen.

Verwerende partij heeft nagelaten verzoeker te horen omtrent de familiale situatie van het meisje en haar band met de vader.

In de bestreden beslissing wordt kort verwezen naar een postnatale erkenningsprocedure doch nergens blijkt uit de beslissing dat onderzoek werd verricht naar en dus afdoende rekening werd gehouden met de affectieve banden tussen vader en kind, noch kan uit de bestreden beslissing worden afgeleid om welke reden dit element niet dienstig is om een positieve beslissing te gronden.

Verwerende partij staat in de bestreden beslissing de idee voor dat er sprake moet zijn van een "gezinskern " in de zin van een feitelijke samenwoning, om te kunnen spreken van een familieleven in de zin van artikel 8 EVRM, is allerminst correct.

Artikel 8 van het EVRM (recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven) vereist niet dat sprake is van samenwoning met het minderjarige kind om een beschermenswaardig gezinsleven vast te stellen

In geval van vertrek van verzoeker met haar kind, zal de band met de biologische vader worden verbroken . Telefonische contacten zijn niet afdoende voor het behoud van een wezenlijk contact gezien de jonge leeftijd van het meisje.

De RvV beklemtoonde eerder reeds dat de band met de ouder kan verslechteren nadat deze het contact met een jong kind verbreekt.

Volgens artikel 24, lid 3 van het Handvest heeft ieder kind bovendien recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders.

DVZ maakt bijgevolg niet aannemelijk dat, ook al is het omgangsrecht beperkt, er geen gezinscel zou bestaan tussen het kind en de biologische vader. De verwijdering of de beëindiging van het verblijf van verzoeker is dan ook niet evenwichtig of proportioneel.

Artikel 8 van het EVRM primeert op de Verblijfswet. Bijgevolg zijn artikel 8 EVRM en de materiële motiveringsplicht geschonden.

Dit zou betekenen dat in geval van scheiding, elke bescherming van artikel 8 EVRM meteen zou wegvallen, hetgeen een manifeste schending van het gelijkheidsbeginsel impliceert

De familiale leefsituatie van verzoeker vormt dan ook een belangrijke tegenindicatie voor haar vertrek

Verwerende partij heeft bijgevolg niet afdoende rekening gehouden met de belangen van het kind , nochtans een verplichting conform artikel 3 IVRK.

In antwoord op het klassiek argument van verwerende partij als zou artikel 3 van het IVRK geen rechtstreekse werking kennen, wenst verzoeker te wijzen op een bepaalde zekere interne werking ervan.

Er is sprake van een (indirect) juridisch effect wanneer in bindende uitspraken van het Europees Hof van Justitie (HvJ) of het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) naar specifieke, niet rechtstreeks werkende verdragsbepalingen wordt verwezen.

In de rechtspraak kunnen bovendien de niet rechtstreeks werkende regels in een concreet geval gebruikt worden als accessoire (aanvullende) bepalingen bij de interpretatie van bindende (materiële) rechtsregels waardoor er toch een (indirecte) bindende werking ontstaat.³ Artikel 3 VRK is in dat opzicht een belangrijke accessoire bepaling en heeft via de 'Europese' jurisprudentie een niet verwaarloosbaar juridisch effect.

Ongeacht de rechtstreekse werking; wanneer blijkt dat een besluit geen rekening houdt met juridisch bindende bepalingen uit het IVRK of deze niet op een zorgvuldige wijze zijn betrokken in de belangenafweging, dan kan de rechter een beslissing zoals deze die in casu voorligt, nog steeds vernietigen op grond van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het beginsel van zorgvuldige voorbereiding, het evenredigheidsbeginsel in samenhang met het motiveringsbeginsel.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur dwingen in feite het openbaar bestuur te alien tijde de juridisch bindende verdragen na te leven.

Immers erkent de Raad van State sinds 16 april 2013 de rechtstreekse werking van (artikel 3) het IVRK verdrag zodat in beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, expliciet aandacht dient te worden verstrekt aan hun belangen.

Conform artikel 3 IVRK dienen de belangen van het kind bij allé maatregelen te worden betrokken .

In de préambule van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK) wordt erkend dat kinderen zowel voor als na de geboorte bijzondere bescherming en zorg nodig hebben. Kinderen moeten beschermd worden tegen elke vorm van mishandeling en verwaarlozing. Dit verdrag heeft een grote invloed op de interpretatie van nationale wetgeving.

Uit de préambule en artikel 3, lid 1 IVRK volgt dat het belang van het ongeboren kind zorgvuldig meegewogen dient te worden.

Ofschoon in geen van deze verdragen, noch in de rechtspraak een duidelijke bepaling is gegeven over wat de bescherming van het ongeboren leven inhoudt en de verdragen geen expliciete bescherming toekennen van het ongeboren kind, spelen de mensenrechtenverdragen op internationaal niveau een onmiskenbare rol van belang voor de bescherming van het ongeboren kind.

Het uitgangspunt dat de ongeboren kinderen een vorm van rechtsbescherming verdienen, wordt door vrijwel alle internationale verdragen onderstreept.

Het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind heeft, ter uitleg van het begrip 'kind' uit art. 1 IVRK, in de préambule opgenomen dat het kind zowel voor als na de geboorte bescherming verdient. Op grond van de uitspraak van het Europees Hof in de zaak Vo vs. France is besloten dat de lidstaten de bevoegdheid hebben zelf invulling aan dit begrip te geven. Voor de mate van rechtsbescherming wordt er maw beoordelingsruimte aan de verdragsstaten overgelaten.

De menselijke waardigheid en menselijk leven zijn als fundamentele grondrechten in het internationaal recht verankerd. Van deze begrippen gaat misschien geen sturende werking uit voor de dagelijkse rechtspraak maar deze beginselen dragen onmiskenbaar bij aan de bescherming van de ongeboren kinderen. Zo is de erkenning van de menselijke waardigheid als zelfstandig grondrecht in het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie opgenomen (art. 1 Handvest) evenals in de Belgische grondwet in artikel 23 GW.

Hierdoor kan artikel 3 Kinderrechtenverdrag toch directe werking hebben in België wanneer het gaat om verblijfsprocedures zoals onderhavige die een omzetting zijn van het Unierecht (zie RvV nr. 97.183 van 21-02-2013, RvV nr. 123.160 van 28-04-2014 en RvV nr. 121.015 van 20-03-2014)

Sinds het arrest JEUNESSE tegen Nederland dient verwerende partij bij elke verblijfsprocedure, ongeacht of het een omzetting betreft van het Unierecht, waar artikel 8 EVRM getoetst moet worden, het hoger

belang van het kind in overweging te nemen. (EHRM arrest nr. 12738/10. Jeunesse tegen Nederland, van 3 oktober 2014)

Verweerster heeft op geen enkel ogenblik de belangen van het minderjarig kind afdoende in haar beoordeling opgenomen, nu de affectieve banden tussen het kind en haar biologische vader niet onderzocht werden noch in acht zijn genomen in de bestreden beslissing, dit ofschoon zij deze informatie had kunnen beoordelen mits een afdoende onderzoek, zodat de beslissing van verweerster ook om deze redenen niet afdoende is gemotiveerd

Prima facie blijkt er aldus een schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Er bestaat tot slot een kennelijk wanverhouding tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van de beslissing, nu verzoeker het land moet verlaten ofschoon zij nog verwickeld is in een beroepsprocedure 9 bis en er een erkenningsprocedure loopt omtrent haar dochtertje dat in België geboren is, zodat ook het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig.”

2.1.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster goed op de hoogte is van de motieven van de bestreden beslissing, vermits zij deze inhoudelijk tracht te weerleggen. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.1.3. Verzoekster voert *in concreto* aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met de affectieve banden tussen verzoeksters kind en haar biologische vader. Het kind zou om de veertien dagen in het weekend bij haar vader verblijven. Verzoekster betoogt dat de financiële en affectieve band tussen de vader en het minderjarige kind niet grondig werd onderzocht en dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is in het licht van artikelen 3 en 8 van het EVRM. Verzoekster meent dat de verwijzing naar de weigering van het verzoek om internationale bescherming niet afdoende is en dat rekening moest worden gehouden met de individuele elementen. Verzoekster werd ook niet gehoord omtrent de situatie van haar dochter en de band met haar vader. Verzoekster wijst erop dat telefonische contacten niet voldoende zijn om de affectieve band met de vader te onderhouden, zodanig dat onvoldoende rekening werd gehouden met de affectieve en financiële banden. Het feit dat het omgangsrecht van de vader beperkt is, betekent niet dat er helemaal geen gezinskern zou zijn. Aldus werd ook onvoldoende rekening gehouden met de belangen van het kind overeenkomstig artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

2.1.4. De bestreden beslissing bevat een uitdrukkelijke motivering met betrekking tot het gezinsleven en het belang van het kind. Deze luidt:

“Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met haar minderjarig kind. Het is in het hoger belang van het minderjarig kind om bij de moeder te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Een persoon met verblijfsrecht in België diende een aanvraag in tot postnatale erkenning van het minderjarig kind. Er werd geen beslissing genomen in deze aanvraag, noch brengt betrokkene een bewijs van ouderschap aan bij DVZ. We wijzen erop dat betrokkene en haar minderjarig kind niet samenwonend zijn met de erkenner en het niet aannemelijk is dat er een financiële en/of affectieve band bestaat tussen

hem en het minderjarig kind. Bij de inachtneming van het hoger belang van de minderjarige kinderen kan er bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat ten gevolge van deze beslissing het gezinsleven dermate verbroken zou worden, gelet er geen sprake is van een gezinskern. Indien er daadwerkelijk sprake is van zekere financiële en/of affectieve banden tussen het minderjarig kind en de erkenner, wijzen we erop dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af. Het staat betrokkene vrij om allé voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging.

Gelet op het feit dat het kind van betrokkene binnenkort schoolgaande zou zijn, wijzen we erop dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met haar minderjarig kind. Zij maken beiden het voorwerp uit van het bevel om het grondgebied te verlaten. Een persoon met verblijfsrecht in België diende een aanvraag in tot postnatale erkenning van het minderjarig kind. Er werd geen beslissing genomen in deze aanvraag, noch brengt betrokkene een bewijs van ouderschap aan bij DVZ. We wijzen erop dat betrokkene en haar minderjarig kind niet samenwonend zijn met de erkenner en het niet aannemelijk is dat er een financiële en/of affectieve band bestaat tussen hem en het minderjarig kind. Bij de inachtneming van het hoger belang van de minderjarige kinderen kan er bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat ten gevolge van deze beslissing het gezinsleven dermate verbroken zou worden, gelet er geen sprake is van een gezinskern. Indien er daadwerkelijk sprake is van zekere financiële en/of affectieve banden tussen het minderjarig kind en de erkenner, wijzen we erop dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af. Het staat betrokkene vrij om allé voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging."

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing er terecht op wijst dat de afgifte van het bestreden bevel het resultaat is van een geweigerd verzoek om internationale bescherming, zoals artikel 52/3 van de vreemdelingenwet voorziet. Verzoekster diende in eigen naam noch in naam van haar dochter een verzoek om gezinshereniging in. Verder wordt gemotiveerd dat de vader een aanvraag tot postnatale erkenning indiende, deze was bij het nemen van het bestreden bevel nog hangende. Er werden geen bewijzen van het ouderschap voorgelegd, het minderjarig kind woont niet samen met de verklaarde vader en er worden geen elementen voorgelegd die wijzen op financiële of affectieve banden tussen hen. De bestreden beslissing besluit dan ook dat er geen aanwijzingen zijn dat het gezinsleven verbroken zou worden, aangezien er geen sprake is van een gezinskern.

Verzoeksters betoogt dat dit niet uitsluit dat er een begin van gezinscel met de vader is, wordt niet bijgetreden. De stukken die verzoekster voorlegt, betreffen enkel verklaringen op eer van de betrokkenen zelf. Deze stukken bevatten geen objectieve aanwijzingen dat de persoon in België effectief het ouderschap zou opnemen, en een recht van bewaring of bezoekrecht zou hebben. Meer nog, naar aanleiding van de terechtzitting maakt de verwerende partij een beslissing over van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Leuven waaruit blijkt dat deze op 29 maart 2023, na negatief advies van het parket, de erkenning van het kind geweigerd heeft.

De bestreden beslissing motiveert dan ook terecht dat het in het belang van het kind is om bij de moeder, verzoekster, te blijven. Verder wordt ook nog met betrekking tot het belang van het kind gemotiveerd dat er geen dwingende redenen zijn waarom verzoeksters dochter geen onderwijs kan volgen in het land van herkomst.

De in het middel aangevoerde grieven hebben geen ruimere draagwijdte dan hetgeen hoger werd besproken. Er is dan ook geen aanleiding tot het onderzoeken van de overige aangevoerde rechtsregels. Het middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“Tweede middel:

Schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie

De bestreden beslissing heeft tot gevolg dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten.

Het vertrek van verzoeker en haar dochter zou een scheiding voor onbepaalde duur veroorzaken tussen kind en biologische vader

Tevens zou dit de lopende erkenningsprocedure hypothekeren nu verzoeker ook aanwezig dient te zijn indien zij wordt opgeroepen in het kader van dit onderzoek

De biologische vader van het meisje neemt een belangrijke plaats in haar leven in, en een scheiding zou voor het kind bijzonder ingrijpend zijn, zonder enig perspectief op een daadwerkelijke terugkeermogelijkheid.

Dit maakt dat het meisje voor onbepaalde tijd zou gescheiden worden van haar vader hetgeen een schending van het familieleven van het kind zou teweegbrengen in de zin van artikel 8 EVRM en de belangen van het kind in de zin van artikel 3 IVRK.

In die omstandigheden betekent een bevel om het grondgebied te verlaten een schending van het recht op een gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM .

Enkel indien het noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, kan bij wet afgeweken worden van de bescherming die artikel 8 EVRM biedt. De afwijking dient bovendien in verhouding te staan met het nagestreefde doel.

In casu is geen van voormelde limitatief opgesomde gronden voorhanden om af te wijken van de bescherming geboden door artikel 8 EVRM.

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 Vw.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG.

In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten, dat met miskenning van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontnomen als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokkene ongunstig kan beïnvloeden.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vw., als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken persoon in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert eveneens het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige maatregel wordt genomen.

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Deze is van toepassing in iedere procedure die tót een bezwarend besluit kan leiden, dit is een besluit dat de belangen van de betrokkene ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C 277/11)

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is in casu van toepassing.

In dit verband dient er tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 Vw., waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land.

Deze bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Met de weigering en het BGV past verwerende partij artikel 74/13 Verblijfswet en dus het Unierecht toe. In zulk geval zegt artikel 51 van het Handvest Grondrechten EU dat dit Handvest en dus ook artikel 24 daaruit van toepassing is. Artikel 24 Handvest verwijst op haar beurt weer naar onder meer artikel 3 Kinderrechtenverdrag.

Artikel 3 Kinderrechtverdrag stelt het volgende: "Ais openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen maatregelen nemen betreffende kinderen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging." Het VN Kinderrechten comité heeft verduidelijkt dat dit niet alleen geldt voor maatregelen die een lidstaat neemt rechtstreeks ten aanzien van kinderen. Het is ook van toepassing op maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden.

In casu werd verzoeker deze mogelijkheid ontnomen.

Verzoeker had elementen kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, waarbij inzonderheid gedoeld wordt op het aantonen van de affectieve banden tussen dochter en de vader.

Verwerende partij betreft niet allé dienstige elementen in haar beoordeling van de familiale situatie van verzoeker en haar kind op het moment dat de beslissing werd genomen

Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk aan verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben."

2.2.2. In het tweede middel betoogt verzoekster opnieuw dat het vertrek van verzoekster een scheiding zal veroorzaken tussen verzoekster, haar dochter en de biologische vader. Zoals reeds bij het eerste middel opgemerkt, werd het erkenningsverzoek geweigerd door de burgerlijke stand te Leuven op 29 maart 2023. Er blijkt dan ook niet dat de verwerende partij onredelijk of onzorgvuldig te werk is gegaan door te oordelen dat er geen bewijzen van het vaderschap van de persoon in België voorlagen. In de mate verzoekster aanvoert dat zij voor het nemen van het bevel moest worden gehoord, merkt de Raad op dat zij in het middel niet aantoont dat zij daarbij elementen had kunnen aanbrengen waarmee de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden en die van invloed konden zijn op de bestreden beslissing. Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend drieëntwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT